

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 3109011179
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Daniel Hudák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3109011179.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka, sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 23. novembra 2017 v Bratislave, v trestnej veci obvineného C. R. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa ust. § 172 ods.1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 1. decembra 2015, sp. zn. 2To/153/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného C. R. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín rozsudkom zo dňa 5. novembra 2009, č. k. 4T 125/2009-474, podľa ust. § 334 ods. 4 Tr. por. schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi prokurátorom Krajskej prokuratúry v Trenčíne a obvineným C. R., uznal obvineného vinným na skutkovom základe tam uvedenom a uložil mu podľa ust. § 172 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. l/ a § 37 písm. m/ Tr. zák. za použitia ust. § 38 ods. 2 Tr. zák. a ust. § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. obvinenému uložil ochranný dohľad na 1 (jeden) rok. Podľa ust. § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. obvinenému uložil ochranné ústavné protitoxikomanické liečenie. Podľa ust. § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. obvinenému uložil trest prepadnutia vecí a to: 1 ks mobilného telefónu značky LG výr. číslo 612KPWQ074913 a 48 ks liekov značky PIRABENE, v prospech štátu.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 24. septembra 2015, sp. zn. 2Nt 37/2014, podľa ust. § 394 ods. 1 Tr. por. per analógiám povolil obnovu konania z dôvodu uvedeného v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Zb. v znení neskorších predpisov v trestnej veci Okresného súdu Trenčín vedenej pod sp. zn. 4T 125/2009, v prospech C. R.. Podľa ust. § 400 ods. 1 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 4T 125/2009, zo dňa 5. novembra 2009, vo výroku o treste vo vzťahu k obvinenému

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento zrušený výrok o treste obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresný súd Trenčín rozsudkom zo dňa 15. októbra 2015, č. k. 4T 125/2009-534, obvinenému po predchádzajúcom právoplatnom uznaní viny rozsudkom Okresného súdu Trenčín, č. k. 4T 125/2009-474, z 5. novembra 2009 zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa ust. § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa ust. § 295 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.; uložil podľa ust. § 172 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 7, § 42 ods. 1, a so zreteľom na § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, na skutkovom základe uvedenom vo vyššie označenom rozsudku. Na výkon uloženého trestu bol podľa ust. § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň bol podľa ust. § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste, ktorým bolo v rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 1T 10/2009, z 25. januára 2010 upustené od uloženia súhrnného trestu ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa ustanovenia § 76 ods. 1 s poukazom na § 78 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní 1 roka. Zároveň podľa ust. § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. mu bolo uložené ambulantné protitoxikomanické liečenie. Podľa ust. § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu bol uložený i trest prepadnutia vecí, a to mobilného telefónu značky LG a 48 kusov liekov značky PIRABENE.

Proti vyššie uvedenému rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. októbra 2015, č. k. 4T 125/2009-534, podal obvinený odvolanie. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 1. decembra 2015, č. k. 2To 153/2015-564, podľa ust. § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol ako nedôvodné. Proti vyššie uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 1. decembra 2015, č. k. 2To 153/2015-564, podal dovolanie obvinený prostredníctvom obhajcu.

Obvinený v dovolaní označil za nesprávne a nezákonné vyššie uvádzané rozhodnutia krajského aj okresného súdu. Tvrdil, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon a že boli naplnené dovolacie dôvody podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/, písm. i/ Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia.

Pod bodmi 1 až 10 v dovolaní obvinený opísal doterajší priebeh konania. Zároveň uviedol jeho námietky, a to konkrétne voči odôvodneniu rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. októbra 2015, č. k. 4T 125/2009-534, v časti, kde Okresný súd uviedol, že v predošlom priebehu konania nedošlo k zrušeniu celého právoplatného rozsudku vyhláseného na základe dohody o vine a treste, ale došlo len k zrušeniu výroku o treste, a teda výrok o vine zostal nedotknutý a právoplatný. Podľa názoru obvineného však výrok o vine vyplýva z uzatvorenej dohody o vine a treste a zrušením iba výroku o treste došlo k situácii, kde obvinený uznal iba vinu, a tak vznikol rozpor s ust. § 333 ods. 3 písm. i/ a ods. 4 Tr. por., ktoré určujú podmienky schválenia alebo odmietnutia návrhu o dohode o vine a treste, pričom uznanie parciálnej dohody o vine zákon nepozná. Obvinený poukázal na svoje odvolanie.

Obvinený v dovolaní zároveň namietal, že súd prvého stupňa mu neumožnil uzatvoriť s prokurátorom novú dohodu o vine a treste, pričom podľa obvineného malo prebehnúť nové konanie o dohode o vine a treste za použitia ust. § 39 ods. 4 Trestného poriadku. Pod bodom 11 dovolania obvinený namietal nezáujem prokurátora uzavrieť dohodu o vine a treste po povolení obnovy konania. Uložený trest označil ako neprimerane prísny, uviedol, že podľa správ ÚVTOS je jeho správanie výborné. Obvinený poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 9/2015, zo dňa 17. marca 2015. Pod bodom 12 dovolania uviedol, že mu malo byť umožnené po povolení obnovy konania uzavrieť novú dohodu o vine a treste, alebo mal prokurátor prejaviť ochotu o uzavretie „parciálnej dohody o treste“, keďže pôvodná dohoda o vine a treste bola uzavretá pod hrozbou uloženia vysokého trestu odňatia

slobody, ktorý mu hrozil na základe aplikácie protiústavnej asperačnej zásady. Podľa obvineného je irelevantné, že po povolení obnovy konania mu bol uložený nižší trest o jeden rok. K zneužitiu práva voči obvinenému malo dôjsť tým, že obvinený sa priznal k spáchaniu skutkov v rámci dohody o vine a treste uzatvorenej s prokurátorom v pôvodnom konaní, pričom toto priznanie urobil s vidinou miernejšieho trestu a táto skutočnosť je v jeho neprospech, keďže po povolení obnovy konania sa automaticky prevzalo jeho priznanie viny a toto sa nezohľadnilo pri výmere trestu. Tým mala byť porušená zásada zákazu reformatio in peius (zásada zákazu zmeny v neprospech obvineného). Obvinený namieta aj porušenie zásady „ne bis in idem“ (nie dvakrát v tej istej veci) s poukazom na ust. § 38 ods. 1 Tr. zák., keď súd prvého stupňa pri uložení súhrnného trestu prihliadol na priťažujúce okolnosti podľa ust. § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona. Pod bodom 13 dovolania obvinený namieta, že uložený trest odňatia slobody je s poukazom na vyššie uvedené neprimerane vysoký. Má za to, že boli splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa ust. § 39 ods. 1 Tr. zák. pod zákonom stanovenú dolnú hranicu, ďalej uviedol, že v jeho prípade bolo použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačoval aj trest kratšieho trvania. Vyššie uvádzané skutočnosti v súhrne podľa obvineného zakladajú dovolacie dôvody podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/, písm. i/. Tr. por.

Navrhol preto, aby dovolací súd podľa ust. § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ust. § 319 Tr. por. v zmysle dovolacieho dôvodu podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a podľa ust. § 386 ods. 2 Tr. por., aby súčasne s týmto výrokom zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To 153/2015, zo dňa 1. decembra 2015 a tiež zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín, č. k. 4T 125/2009-534, z 15. októbra 2015 vo výroku o treste vo vzťahu k obvinenému a prikázal Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín písomným podaním doručeným Okresnému súdu Trenčín dňa 22. novembra 2016. Prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa ust. § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol dovolanie obvineného, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa ust. § 371 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril obvinený prostredníctvom obhajcu s tým, že zotrváva na podanom dovolaní, v celom rozsahu na neho odkázal a zopakoval časť námietok z dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a ust. § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko neboli naplnené dovolacie dôvody, ako ich uviedol obvinený.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por., dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov, ktorý je určený k náprave v zákone výslovne uvedených pochybení, čo celkom zreteľne vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa ust. § 371 ods. 1 Tr. poriadku, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Z pohľadu dovolacieho súdu treba uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa ust. § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa ust. § 382 písm. c/ Tr. por. Najvyšší súd zároveň zdôrazňuje, že v zmysle ust. § 371 ods. 7 Tr. por. dovolaním možno napadnúť iba výroky rozhodnutia, nie však odôvodnenie rozhodnutia.

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Pokiaľ ide o uplatňovaný dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., najvyšší súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že zákon pre jeho uplatnenie predpokladá nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie. Zásadným porušením práva na obhajobu, zakladajúcim uvedený dôvod dovolania, sa pritom rozumie predovšetkým to, že obvinený nemal obhajcu, aj keď ho podľa zákona mal mať. Právo na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu možno chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri činnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu vzhľadom na uplatnenie každého práva na obhajobu. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 ústavy sa premietlo do viacerých ustanovení Trestného poriadku, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví v postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod.

Pokiaľ ide o uplatňovaný dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.). Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin

nepripúšťa (napr. uloženie trestu prepadnutia majetku za prečin).

V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že zrušením výroku o treste pôvodného rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 4T 125/2009, zo dňa 5. novembra 2009, v časti o treste v dôsledku nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, zo dňa 28. novembra 2012 nedošlo k zrušeniu výroku o vine (výrok o vine ostal právoplatný) na základe schválenia pôvodnej dohody o vine a treste. Uvedený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zasahuje len do výroku o treste. Námietať obvineného o opaku nie je správna.

Obvinený v dovolaní namietal, že zákon a jeho práva mali byť porušené v jeho neprospech tým, že mu po povolení obnovy konania nebolo umožnené opätovne uzavrieť dohodu o vine a treste, nakoľko prokurátor nemal záujem ju s obvineným opätovne uzavrieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má zo spisového materiálu za preukázané a považuje za potrebné zdôrazniť tú skutočnosť, že na základe povolenia obnovy konania nebola vec vrátená do prípravného konania, ale zostala v konaní súdnom, ako to správne uvádza aj krajský súd. Prokurátor preto nemal povinnosť zaoberať sa skutočnosťou, či podá obžalobu, alebo uzatvorí s obvineným novú dohodu o vine a treste (resp. iba „dohodu o treste“). Vzhľadom na uvedené nie je správny výklad rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 9/2015, zo dňa 17. marca 2015 zo strany obvineného. V prejednávanej veci je totižto odlišná procesná situácia a vyššie uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je možné aplikovať na tento prípad.

Krajský súd správne v napadnutom uznesení uvádza, že konanie o dohode o vine a treste nie je konaním obligatórnym, teda obvinený nemá na takýto postup právny nárok. Súd nemôže prokurátora nútiť k uzatvoreniu dohody o vine a treste. Neuzatvorením novej dohody o vine a treste (resp. len dohody o treste) preto nemohlo dôjsť k porušeniu práv obvineného, nakoľko mu takéto práva nie sú právnym poriadkom garantované.

Obvinený ďalej namietal, že nebolo aplikované ust. § 39 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a jemu uložený trest je neprímerane prísny.

Podľa ust. § 334 ods. 4 Tr. por., ak súd dohodu o vine a treste schváli, potvrdí to rozsudkom, ktorý verejne vyhlási. Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie ani dovolanie okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na vyššie citované ust. § 334 ods. 4 Tr. por. považuje za potrebné zdôrazniť, že v prejednávanej veci došlo k zrušeniu výroku v časti o treste rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 4T 125/2009, zo dňa 5. novembra 2009, a to z dôvodu a na základe ust. § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov v spojení s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, týkajúceho sa ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona, časti za bodkočiarkou, teda ústavne nekonformnej aplikácie asperačnej zásady. V prejednávanej veci nie je možné aplikovať ustanovenie § 334 ods. 4 Tr. por., nakoľko výrok o treste rozsudku okresného súdu bol zrušený a bola povolená obnova konania. Obvinený v dovolaní nenapáda rozsudok, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, ale napáda rozhodnutia súdov po povolení obnovy konania. Voči rozhodnutiu súdu vydanému po zrušení časti výroku rozsudku prvostupňového súdu v časti o treste, resp. po povolení obnovy konania (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 1. decembra 2015, č. k. 2To 153/2015-564, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. októbra 2015, č. k. 4T 125/2009-534, - rozsudok po povolení obnovy konania) v tomto prípade je dovolanie prípustné, a to bez zákonného obmedzenia uvedeného v ust. § 334 ods. 4 Tr. por. Na základe vyššie uvedeného nie je možné aplikovať ustanovenie § 334 ods. 4 Tr. por. a dovolací súd sa zaoberal aj námietkami obvineného v zmysle dovolacích dôvodov podľa ust. § 371 ods. 1 písm. h/, písm. i/ Tr. por., ako je uvedené nižšie.

Podľa ust. § 39 ods. 1 Tr. zák., ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa ust. § 39 ods. 4 Tr. zák., v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a/ trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa už viackrát v minulosti zaoberal otázkou, či nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Keďže v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu ohľadom tejto otázky dochádzalo k rozdielnym výkladom zákona, trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujalo na zasadnutí konanom 14. júna 2010 zjednocujúce stanovisko, sp. zn. Tpj 46/2010, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2011 pod poradovým číslom 5. Podľa uvedeného stanoviska sa hmotnoprávne ustanovenie § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť „pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste.

Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprímeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. nezakladá žiadny dovolací dôvod. Toto stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zásadne nielen z hľadiska právneho záveru, že nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. nezakladá žiaden dovolací dôvod, ale tiež z hľadiska vymedzenia vzájomného vzťahu medzi dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V prejednávanej veci bol obvinenému rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. októbra 2015, sp. zn. 4T 125/2009, uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., uložený podľa § 172 ods. 2, § 36 písm. l/ § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 7, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zákona. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že uložený trest nemožno považovať za neprímeraný a nezákonný. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že obvinenému bol uložený trest nižší ako pôvodne, a to na samej spodnej hranici trestnej sadzby. Pri ukladaní trestu súd postupoval správne a zákonne, prihliadol na všetky dôležité skutočnosti a zásady. Bola dodržaná zásada zákazu reformatio in peius (zásada zákazu zmeny v neprospech obvineného). Najvyšší súd Slovenskej

republiky nezistil ani porušenie zásady ne bis in idem (nie dvakrát v tej istej veci), ako to tvrdí obvinený v dovolaní, ani žiadne ďalšie pochybenie súdov nižších stupňov pri ukladaní trestu, ktoré by napĺňalo niektorý z dovolacích dôvodov.

Na základe vyjadreného Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí nariadenom podľa ustanovenia § 381 Tr. por. dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú dané uplatnené dôvody dovolania, ako je vyššie uvedené.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.